

Arrest

nr. 151 689 van 3 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 maart 2015 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 31 oktober 2014 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. Op 4 maart 2015 werd de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15quater) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“Met het oog op artikel 12bis §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 31.10.2014 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15

december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: (...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger het vereiste visum te gaan vragen, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Ten eerste wordt de bewering dat betrokkene sedert 2010 onafgebroken in België verblijft niet gestaafd. Daarenboven blijkt uit de aanvraag tot regularisatie d.d. 08.03.2013 dat hij slechts sedert december 2012 in België zou wonen.

Op zich is een dergelijke situatie evenmin een buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis. Betrokkene kreeg immers op 08.04.2013 een negatieve beslissing i.v.m. zijn regularisatievraag meteen bevel om het grondgebied te verlaten. Op 21.11.2014 kreeg hij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij verkoos echter om deze bevelen te negeren en in illegaliteit in België te verblijven. Hij is verantwoordelijk voor deze keuze en moet de gevolgen ervan dragen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)"

Betrokkene haalt aan dat zijn verregaande integratie het voor hem menonwaardig maakt terug te keren naar Iran.

Eerst en vooral wordt van zijn verregaande integratie geen enkel bewijs geleverd.

Daarenboven stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest d.d. 27.05.2009 het volgende:

Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar zoon moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).

Dit is van toepassing op het dossier van betrokkene.

Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving schaadt het hoger belang van het kind niet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat buitengewone omstandigheden niet hetzelfde zijn als overmacht. Hij stelt gehuwd te zijn met mevr. MM, die over een legaal verblijf beschikt en waarmee hij een zoontje heeft. Een terugkeer naar het herkomstland zou onvermijdelijk betekenen dat hij van hen zal worden gescheiden. Het zou niet kunnen worden betwist dat het niet aanwezig zijn bij de eerste levensmaanden van het kind een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou teweeg brengen. Artikel 8 van het EVRM heeft tot gevolg dat alle mensen het recht hebben om een partner te kiezen en een gezin uit te bouwen. Het zou niet verwacht kunnen worden van zijn partner en kind om mee naar Iran te verhuizen omdat zij daar geen enkele band hebben. Het Kinderrechtenverdrag zou worden geschonden. Hij zou nergens terecht kunnen in Iran.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij betoogt dat het onmogelijk is geworden om terug te keren naar Iran, terwijl de band met België groot is geworden en zijn echtgenote en kind hier verblijven. Hij stelt dat artikel 8 van het EVRM een verblijfsrecht impliceert.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die hij uit deze beslissing ondervindt.

2.2. De Raad bespreekt de drie middelen tezamen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voerde verzoeker onder meer aan dat hij sedert 2010 ononderbroken in België verblijft, dat op 13 februari 2014 het zoontje van hem en mevr. MM werd geboren en dat hij met de moeder van zijn zoon op 16 mei 2014 in het huwelijk trad.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het bestaan van een gezinsleven en heeft gemotiveerd rond artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”*

Het niet inwilligen van de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden, leidt niet tot een schending van artikel 8 van het EVRM daar een tijdelijke scheiding niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Immers, de bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt, zodat bezwaarlijk kan gesteld worden dat deze beslissing op zich een inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven uitmaakt. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met zijn partner en zijn zoon en dat het niet mogelijk zou zijn om zijn relatie (tijdelijk) verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Het loutere betoog dat niet verwacht kan worden van zijn partner en zoon om naar Iran te gaan, volstaat niet om het voorhanden zijn van de hinderpalen aan te tonen. Tevens moet worden geduid dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren. In deze omstandigheden kan dan ook niet besloten worden dat de verwerende partij enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting heeft miskend door er verzoeker die onregelmatig in het Rijk verblijft op te wijzen dat hij het Belgisch grondgebied dient te verlaten, doch de mogelijkheid heeft om mits het respecteren van de verblijfswetgeving een verblijfsstatus te verwerven. Verzoeker werd daarenboven reeds op 18 april 2013, zijnde vooraleer zijn zoontje geboren was en vooraleer hij in het huwelijk trad, bevolen om het grondgebied te verlaten. Het gezinsleven werd gesticht op een moment dat verzoeker zich ervan bewust was dat zijn immigratiestatus er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

De drie middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. MILOJKOWIC